

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Martina Láníčka a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **GCI OILS Ltd.**
sídlem Level 1, Suite 5, Tower Business Centre, Tower Street, Swatar,
4013 BIRKIRKARA, Malta
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Chlaněm
sídlem Točitá 1964/34, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2018, č. j. 16882-12/2018-900000-314

takto:

I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne ze dne 19. 12. 2018, č. j. 16882-12/2018-900000-314 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 17 151 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Jiřího Chlaně, sídlem Točitá 1964/34, 140 00 Praha 4.
- III. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 18. 2. 2019 domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 10. 12. 2015, č. j. 85303/2015-5800000-12 tak, že nahradil slova „se podle § 42d odst. 1 písm. d) ZSpD zabírají“ slovy „podle § 42d odst. 1 písm. a) ZSpD propadají“, a tím rozhodl o propadnutí vybraného výrobku ve vlastnictví žalobce.
2. Žalobce dále uvedl, že v uvedené věci již bylo k jeho žalobě proti původnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2016 rozhodováno soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 65 Af 114/2016, který rozsudkem ze dne 29. 3. 2018, č. j. 65 Af 114/2016-83 předchozí rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v jeho nesrozumitelnosti, resp. vnitřní rozpornosti.
3. Žalobce předně namítá prekluzi práva žalovaného rozhodnout o propadnutí vybraného výrobku. Ze skutkového stavu vyplývá, že vybraný výrobek žalobce byl zajištěn při kontrole dne 20. 5. 2015. Dle § 6 a § 8 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „ZSD“) vzniká daňová povinnost výrobou vybraných výrobků na daňovém území Evropské unie nebo dovozem vybraných výrobků na daňové území Evropské unie. Podle § 148 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. K případnému vyměření nebo doměření daně z předmětného vybraného výrobku tak mělo dojít do 3 let od 20. 5. 2015, k čemuž však nedošlo. Až dne 19. 12. 2018, tedy po uplynutí uvedené lhůty, došlo k vydání napadeného rozhodnutí. Jak přitom vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Afs 170/2014-35, zanikne-li právo vyměřit daň a tedy zajištěné výrobky zdanit, nelze již propadnutím těchto výrobků účelu zákona o spotřebních daních dosáhnout a porušení evidenčních povinností již nemá žádný škodlivý následek, protože ani není ohrožen ani porušen zájem na zjištění právního režimu vybraných výrobků, když tyto již nelze zdanit. Uložení sankce již nelze dosáhnout zamýšleného účelu, zásah příslušného orgánu není nezbytný a za této situace již uložení sankce propadnutí vybraných výrobků zásadu subsidiarity trestního postihu nesplňuje. Žalobce zdůraznil, že ani předchozí řízení vedené před soudem ve správním soudnictví ohledně předchozího napadeného rozhodnutí žalovaného neznamenal stavení lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu, neboť řízení o propadnutí

vybraného výrobku je dle judikatury zcela jiným řízením sui generis, které není vedeno „v souvislosti se stanovením daně“; odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2010, č. j. 1 Afs 12/2010-107, resp. ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Afs 170/2014-35.

4. Žalobce také namítl existenci procesních vad před vydáním rozhodnutí. Uvedl, že žalovaný porušil povinnost vyplývající z § 115 odst. 2 daňového řádu, když před vydáním napadeného rozhodnutí žalobce neseznámil se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které jej prokazují a neumožnil se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřit. Namítl dále, že řízení o uvolnění nebo propadnutí vybraného výrobku má být dialog účastníka, resp. vlastníka vybraného výrobku, se správním orgánem a nikoliv netransparentní jednání vrchnostenského subjektu s cílem vydat překvapivé rozhodnutí o propadnutí výrobku za každou cenu. Žalobce dále nemohl předjímat závažné pochybnosti, na základě kterých žalovaný v napadeném rozhodnutí o odvolání zpochybňuje skutkový stav. Žalobce napadá hodnocení důkazů žalovaným. Podle žalobce byl také nesprávně aplikován ZSD.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce prekluze práva vyměřit daň žalovaný uvedl, že lze souhlasit s žalobcem, že vybraný výrobek byl zajištěn při kontrole dne 20. 5. 2015. Nesouhlasí však s tím, že k vyměření nebo doměření daně z vybraného výrobku mělo dojít do 3 let ode dne 20. 5. 2015. Řízení o zajištění vybraných výrobků a o jejich propadnutí je nezávislé na daňovém vyměřovacím řízení. Z toho žalovaný činí závěr, že mezi podmínky pro vydání rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků dle § 42d odst. 1 písm. a) ZSD nepatří zahájení řízení o vyměření spotřební daně z předmětných vybraných výrobků. ZSD dále nestanoví žádnou lhůtu pro rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků a neváže je ani na žádnou fázi daňového řízení. Podle žalovaného navíc za počátek běhu lhůty pro stanovení daně je nutno považovat až 25. 6. 2015 ve smyslu § 18 ZSD. Podle žalovaného však lhůta pro stanovení daně neběžela po dobu řízení před soudem v předmětné věci ve smyslu § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu, a to od 27. 9. 2016 do 30. 4. 2018. Nadto, ani v situaci, kdy by nebylo možno použít stavení lhůty podle § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu, je třeba přihlídnout k § 41 s. ř. s. Žalovaný dále obsáhle argumentoval k namítaným procesním vadám.

Zjištění z obsahu správních spisů

6. Dne 20. 5. 2015 zastavila hlídka CÚ na silnici R35 ve směru Ostrava – Olomouc jízdní soupravu složenou z tahače Mercedes-Benz SPZ: X, MPZ: SLO a návěsu Fluid, SPZ : X, MPZ: SLO, za účelem kontroly dopravovaných vybraných výrobků podle ZSD Řidič dopravního prostředku uvedl, že dopravuje minerální olej s označením „CLEANSOLV“, CN 2710 19 91, v množství 26 830 kg, který byl naložen dne 20. 5. 2015 v Polsku, v místě Chorzów a měl být složen v místě Krapina v Chorvatsku. Protože vzniklo dle předložené dokumentace podezření, že se jedná o vybrané výrobky uvedené v § 45 ZSD, provedl CÚ dle § 42 odst. 3 ZSD zajištění vybraného výrobku a dne 22. 5. 2015 k jeho uskladnění ve skladu ČEPRO, a.s., Loukov. Dne 22. 5. 2015 vydal CÚ rozhodnutí o zajištění. Dne 18. 6. 2015 oznámil CÚ zahájení řízení bezprostředně navazujícího meritorního řízení o zajištěných výrobcích a dopravního prostředku dle § 42b odst. 1 ZSD. Dne 10. 12. 2015 rozhodl CÚ o zabránění vybraných výrobků; proti tomuto rozhodnutí podal mj. žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 7. 2016 tak, že napadené rozhodnutí bylo změněno, když bylo rozhodnuto o propadnutí výrobku. K žalobě žalobce uvedené rozhodnutí zrušil Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci,

rozsudkem ze dne 29. 3. 2018, č. j. 65 Af 114/2016-83. Následně po dalších procesních úkonech rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

7. Ve věci proběhlo u podepsaného soudu dne 4. 9. 2019 ústní jednání, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích.
8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Za zcela zásadní pro rozhodnutí v projednávané věci považuje krajský soud námitku prekluze práva na stanovení daně z předmětných vybraných výrobků. Krajský soud předně přisvědčuje žalovanému v tom, že lhůta pro stanovení předmětné spotřební daně z vybraných výrobků, nepočala běžet již dnem 20. 5. 2015 dovozem vybraného výrobku na území ČR, neboť uvedeného dne ve smyslu § 8 ZSD vznikla pouze primární daňová povinnost. Ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu počne lhůta pro stanovení daně totiž běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení (je-li tato povinnost zákonem stanovena). Dle § 18 odst. 1 ZSD vzniká plátcí, kterému vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, povinnost předložit daňové přiznání samostatně za každou daň, a to do 25. dne po skončení zdaňovacího období, ve kterém tato povinnost vznikla. Tedy, v projednávané věci, počala ve smyslu citovaných ustanovení lhůta pro stanovení daně běžet dne 25. 6. 2015, přičemž při absenci skutečností majících vliv na běh lhůty by lhůta pro stanovení daně marně uplynula dne 25. 6. 2018. V projednávané věci je tedy nezbytné posoudit, zda existovaly skutečnosti, které na běh lhůty mohly mít vliv.
10. Žalovaný setrvává na tom, že takovou skutečností je vedení soudního řízení v projednávané věci o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2016. Jinou okolnost žalovaný netvrdí a podle krajského soudu žádná jiná okolnost nevyplývá ani ze spisového materiálu. Krajský soud má za to, že uvedené řízení před soudem, jehož předmětem byl přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2016 o propadnutí vybraných výrobků nelze podřadit pod řízení, které je před soudem ve správním soudnictví vedeno *v souvislosti* se stanovením daně, jak má na mysli § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu a tedy, že po dobu tohoto řízení i nadále běžela bez stavení lhůta pro stanovení spotřební daně za předmětný vybraný výrobek. Podstatné totiž je, jak zcela správně argumentuje žalobce, že řízení o zajištění vybraných výrobků a o jejich propadnutí je zcela nezávislé na řízení o vyměření spotřební daně z vybraných výrobků, jak uzavřel Nejvyšší správní soud mj. v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Afs 170/2014-35.
11. I přes vzájemnou nezávislost těchto řízení lze přitom dovodit, že v případě, kdy není spotřební daň z vybraných výrobků stanovena ve lhůtě pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu a dojde tedy k zániku práva vyměřit spotřební daň, nelze již vybrané výrobky zdanit a propadnutím těchto výrobků již nelze docílit účelu ZSD, když porušení evidenční povinnosti již nemá žádný škodlivý následek (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Afs 170/2014-35). Na uvedeném závěru nemůže změnit nic ani to, že mezi podmínky pro vydání rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků tak, jak jsou zakotveny v § 42d ZSD, nepatří zahájení řízení o vyměření spotřební daně z předmětných vybraných výrobků, jak uvedl žalovaný. Je totiž třeba důsledně rozlišovat mezi podmínkami pro propadnutí věci stanovenými zákonem o

spotřební dani a možností docílit účelu ZSD v případě, že právo vyměřit spotřební daň z vybraných výrobků zanikne.

12. V projednávaném případě krajský soud dospěl k závěru, že marným uplynutím lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu dnem 25. 6. 2018 zaniklo právo vyměřit spotřební daň z vybraných výrobků a tudíž nelze, jak uvedeno, ani po této lhůtě rozhodnout o propadnutí vybraných výrobků. Pokud rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím až dne 19. 12. 2018, je jeho rozhodnutí nutně nezákonné.
13. Na okraj soud podotýká, že na běh lhůty pro stanovení daně nebylo možno aplikovat úpravu obsaženou § 41 s. ř. s., neboť tato se stala ve vztahu k řízení podle daňového řádu v případě, že lhůta pro stanovení daně počala běžet až po 1. 1. 2011, obsolentní s ohledem na komplexní úpravu běhu lhůt v daňovém řádu (srov. také závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011-218). Z obsahu ustanovení § 41 s. ř. s. dále také jednoznačně vyplývá, že tam uvedená právní úprava nedopadá na řízení o zajištění či propadnutí vybraných výrobků, neboť řízení o zajištění, resp. propadnutí vybraných výrobků nelze podřadit pod žádné řízení v uvedeném ustanovení vymezené.
14. Pokud krajský soud shledal důvodnou námitku prekluze práva stanovit daň z předmětných vybraných výrobků a s ohledem na shora vymezené judikurní závěry již nelze v důsledku toho ani rozhodnout o propadnutí vybraných výrobků, nezabýval se krajský soud pro nadbytečnost dalšími vznesenými námitkami, neboť jejich posouzení by nemohlo mít vliv na rozhodnutí ve věci.

Závěr a náklady řízení

15. Na základě uvedeného tedy krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
- odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.
1) příprava a převzetí věci	
2) sepsání žaloby	
3) účast u ústního jednání	9 300 Kč
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.
	900 Kč
- náhrada cestovních výdajů za cestu z Prahy do Olomouce a zpět	595 Kč

- náhrada promeškaného času za 9
započatých půlhodin (8 h a 4 min) po § 14 odst. 3
100 Kč za jednu započatou půlhodinu vyhl. č. 177/1996 Sb. 900 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku) 17 151 Kč.

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Výrokem III. rozhodl soud ve smyslu § 60 odst. 4 s. ř. s. tak, že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť náklady, které stát vynaložil v souvislosti se zjišťováním okruhu osob zúčastněných na řízení, nelze přenášet na účastníky řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 4. září 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu